

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob torkih, četrtekih
in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za eno leto . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Narednine je plačevati naprej na naročbo
brez priložene stroškovine se uprava ne
ozira.

Pesamične številke se dobivajo v pro-
stajalnicah tobaka v Trstu po 3 avč.
izven Trsta po 4 avč.

EDINOST

Oglasi se račune po tarifi v petitu; za
naslove s debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spre-
jema upravnništvo ulica Molino pic-
colo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase
je plačevati loco Trst. Odrpne reklama-
cije se prosto pošiljajo.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč!“

Adresa združene opozicije v hrv. saboru.

Dne 24. t. m. je pričela v hrvatskem saboru
adresna razprava. Večina je sestavila seveda svoj
načrt adrese, ki se ima položiti pred Najvišji pre-
stol. Umevno je že samo ob sebi, da združena
opozicija ni mogla pritrditi spisu, ki so ga spisali
gospodje, pripadajoči oni skupini, ki se evfemisti-
ški — ali: za voljo lepšega — nazivlje „narodna
stranka“. V združeni opoziciji je res združeno malo
ne vse, kar ima narod hrvatski sedaj požrtvoval-
nega, rodoljubnega, delavnega, nadarjenega in —
možatega. Taki možje, ki so se združili — ne gledé
na razlike, ki vladajo med njimi glede političnih
nazorov — taki možje, ki so se združili v hrvats-
kem patriotizmu za skupno borbo proti sedanjemu
zistemu, tirajočemu slavno hrvatsko domovino bolj
in bolj v odvisnost od „bratov Madjarov“ — taki
možje že zato niso mogli pritrditi adresi ve-
čine, ker temu spisu je glavni motiv — slavospev
sedanjemu zistemu in njega nositelju, banu grofu
Khuen-Hedervaryju.

Sklepati adrese do krone po otvorjenju parla-
menta, to je star parlamentarni običaj. In tudi dober
običaj, ako adresa odgovarja svojemu namenu, ako
govori — resnico. V prestolnih govorih, ali spisih
krone do parlamenta je navadno označen program
vlade; v adresi, v odgovoru na oni spis, bodi pa ozna-
čen program, po katerem hoče delati parlament za
zboljšanje odnosov v deželi. Kdor pa hoče boljšati,
ta mora imeti tolike poguma, da gleda resnici
v obraz, in toliko iskrenosti, da imenuje po pravem
imenu vse ono zlo, katero bi hotel odpraviti. To
kardinalno zahtevo je prav dobro označil prvi go-
vornik združene opozicije, posl. Brestyensky. Rekel
je: „Adrese treba presojati z dvojnega stališča: se
stališča dolžnosti nasproti vladarju in se stališ-
šča dolžnosti nasproti narodu. Prva zahteva, ki se
jo mora staviti do adrese je ta, da natančno riše
položaj dežele in naroda“. Potem je rekel
govornik, da načrt večine odgovarja le prvemu
delu te zahteve, da izraža dolžno udanost do vla-
darja. O položaju dežele in naroda pa ni ničesar

rečeno v načrtu večine. Pač pa je mesto tacega
opisa v adresi nekaj drugega, obžalovanja vrednega,
kar pomenja veliko brezaktivnost. Morda bi se ra-
bilo lahko tudi kakov huji izraz za tako početje.
Kaj naj rečemo k temu, da se v enem in istem
spisu izreka zvestoba vladarju in se proslavlja —
vladajoči zistem, ali prav za prav: vladajoče osebe. Rekli smo, da bi se mogel
rabiti kakov huji izraz za take pojave slepe uda-
nosti do bana Khuena Hedervaryja, ali recimo le,
da je narodna stranka zagrešila veliko brezaktivnost.

Združena opozicija torej ni mogla drugače,
nego da je predložila svoj poseben načrt adrese
na krono. Izrazivši nepremično udanost in zvestobo
sabora do Njeg. Veličanstva in do slavne vladajoče
dinastije, pravi ta adresa, da ne bi spolnila dolžnosti
odkritosrčnosti do vladarja, ako ne bi vestno nasli-
kala tužnega položaja, v katerega je zašla domo-
vina po sedanjem zistemu, ko se pod plaščem
ustavnosti širi — brezpravje. Pod plaščem pogodbe
z leta 1868. med Hrvatsko in Ogersko se uničuje
individuálnost kraljevine Hrvatske in se krši nje
narodni značaj.

V šole in urade se uvaja madjarski jezik, po
Hrvatskem se nastavlja madjarski, hrvatskemu
jeziku nevešči uradniki in ovira se gospodarski
razvoj dežele. Vlada izdaja protizakonite ukaze, te-
melječe v absolutističnih časih; uničuje neodvisnost
sodnikov, proganja neodvisno časopisje; vlada raz-
pelaga z dohodki dežele, ne da bi vprašala de-
žbor. Deželni zbor spleh ni izraz volje naroda,
ampak samovolje vladnih organov. Kajti volitve v
Hrvatski ne značijo bojišča, na katerem stranke
merijo svoje sile, ampak bojišče, na katerem leže
krvave žrtve. . . .

Potem dokazuje adresa, sklicujoč se na zgo-
dovino in na razne državnopravne dokumente, da
kraljevina Hrvatska ima nepobitno pravo do samo-
stalnosti in neodvisnosti. Temu pravu se ni od-
rekla nikdar! Bilo je pač tedaj, ko je moral narod
hrvatski pretakati reke krvi proti oni strašni moči,
pred katero je trepetala v strahu vsa Evropa, da
se je razdelila in razkosala domovina. Ti kosi so

sedaj pod mogočnim žezlom Nj. Veličanstva. Ali
Hrvatje v raznih deželah se niso nikdar odrekli
državni samostojnosti in narodnemu jedinstvu.

Adresa omenja tudi Reke in — Sloven-
ce v! Gledé Reke pravi, da Hrvatska je priprav-
ljena dovoliti Reki kar najširnejo samoupravo, ali
odreče se ne nikdar temu mestu. O Slovencih pa
pravi adresa: „Bratje Slovenci kažejo v vsej kul-
turni smeri svoji prizadevanje, da bi se bližali na-
šemu narodu in kažejo tudi oni — poleg jedinstva
kraljestva hrvatskega — na ono pot, po kateri
bi se zasnova močna državna skupina na jugu
monarhije.“

Potem navaja adresa natančen program de-
lovanja, kakor si ga je sestavila združena opozicija.
Zaključuje pa z besedami: „Vaše Veličanstvo!
Narod hrvatski ni protiven patrijotiški zvezi s kra-
ljestvom Ogerskim. Toda, danes obstoječe državno-
pravno razmerje Hrvatske do Ogerske je prineslo
tacega sadu za Hrvatsko, da se narod hrvatski v
interesu svoje lastne bodočnosti in tudi v interesu
trona Vašega Veličanstva mora najodločneje upirati
temu razmerju.“

Jednakimi akordi je zaključil tudi poslanec
Brestyensky svoj lep in jedrnat govor: „Zdru-
žena opozicija je zapisala na svojo zastavo zdru-
ženje in samostojnost Hrvatske; ta ideal ne iztrže
nikdo iz srca naroda hrvatskega, najmanj pa se-
danji zistem. V mnogolični državi ne sme
biti nikake razlike med narodnostmi, zlasti
ni smeti nobenemu narodu kratiti
rabe svojega jezika. Mi želimo, da se dr-
žava očvrsti tem bolj, da bo mogla močna na-
stopiti proti vnanjim zapletljajem. Adresa opozicije
ima tako očvrščenje pred očmi, ko zahteva zdru-
ženje posamičnih delov naroda hrvatskega, živčih
pod žezlom Njeg. Veličanstva. Taka državna indi-
viduálnost, ki ne izključuje zveze z Ogersko, bi
gotovo pripomogla do sijaja in moči ukupne mo-
narhije. Adresi opozicije je namen, da zruši
sedanji zistem!“

Govornik je sicer apeliral do zbornice, naj
vsprejme ta načrt; toda, reči smemo že vnaprej,

PODLISTEK

Nantas.

ROMAN.

Francoski spisal Z., prevel Hinko.

In ona sama je stopila z gorečo svetilko v
sobo, Nantas pa je ostal na pragu. Z roko je na-
mignil, da ni treba, da ne mara videti ničesar.
Sedaj pa je hotela ona. Prišedša do postelje od-
grnila je zagrinjala in pred njo je stal gospod pl.
Fondettes, ki je bil tu skrit. Bila je jako osup-
njena in začudena ob jednom, da je zavpila se
strahom.

„Res je“, je jecjala izven sebe; „res je, ta
mož je bil tu... Ali jaz nisem vedela, prisegam vam
pri življenju svojem!“

Z nadčloveško silo se je zavela zopet, po-
stala mirnejša in je dozdevno celó obžalovala prvo
nagnjenje, ki jo je sililo, da se opravičuje.

„Vi ste imeli prav, gospod, in prosim vas, o-
prostite“, je rekla Nantasu, prizadevajoča si, da bi
dobila zopet svoj navadni, hladni glas.

Gospod pl. Fondettes pa je čutil med tem
smešnost situacije. Naredil je prav neumen obraz
in bi bil mnogo dal, da bi se razsrdil soprog.
Nantas pa je molčal. Le bled je bil zeló. Obrnivši

pogled od gospoda pl. Fondettesa na Flavijo, se
je priklonil in rekel samo besede:

„Oprostite mi, milostljiva, vi ste svobodni!“

Obrnil se je in odšel. Nekaj je počilo v njem;
le mehauizem živcev in kosti je še deloval. Pri-
šedši v svojo sobo, korakal je naravnost do miz-
nice, kjer je hranil samokres. Skrbno je ogledal
orožje in spregovoril glasno, kakor bi si hotel sam
naložiti kako dolžnost:

„Sedaj je dovolj; smrt zadam samemu sebi!“

Privil je svetilko, ki je bila dogorela, sel k
pisalni mizi in nadeljeval mirno pričeto delo. Sredi
globoke tišine je nadaljeval brez obotavljanja z
začeto perijodo. V metodični vrsti so se kupčili
listi. Ko je Flavija dve uri potem, ko je razjar-
jena pokazala pl. Fondettesu vrata, prišla poslušat
na vrata njegove pisarne, čula je samo tiho pras-
kanje po papirju tekočega peresa. Sedaj se je pri-
pognila in pogledala pri ključavnični luknji. Nan-
tas je še vedno pisal z isto mirnostjo, na obrazu
se mu je čital mir in zadovoljnost na vspelem delu,
med tem ko je del luči razsvetljeval jekleni konec
samokresa, ležečega poleg njega.

V.

Ob hôtelovem vrtu stoječa hiša je postala
lastnina Nantas, odkupivši jo svojemu tastu. Uklo-

nivši se neki neznani bojzani ni dal v najem tesne
podstrešne sobe, kjer se je po svojem prihodu v
Pariz dva meseca boril z lakoto in siromaštvom.
Odkar si je pridobil moči in ugleda, je večkrat ču-
til potrebo, zapreti se za nekaj ur v siromašno
sobo. Tu je trpel, tu je hotel slaviti tudi zmago.
Ako se mu je postavila kaka ovira na pot, zate-
kel se je tu sem, kjer je zasnoval vse važnejše
sklepe svojega življenja. Tu je z nova postal to,
kar je bil prej. Ko je čutil potrebo usmrtili se, je
sklenil, umreti v tej sobi.

Še-le proti osmi uri zjutraj je dovršil Nantas
svoje delo. Da bi odgural posledke utrujenosti, se
je kopal v mrzli vodi. Potem je poklical po vrsti
več uradnikov, da jim da potrebna navodila. Ko
je prišel njegov tajnik, se je razgovarjal ž njim
precej časa: ta naj bi budgetni načrt takoj izro-
čil v Tuilerijah ter ga opremil s potrebnimi ko-
mentari, ako bi cesar še kaj prigovarjal. S tem je
Nantas mislil, da je storil svojo dolžnost. Zapustiti
je hotel vse v najlepšem redu in oditi ne kakor
uničen trgovec, ki si ne ve pomagati več. Sedaj
je bil sam svoj, sedaj je lahko ukazoval samemu
sebi, brez strahu, da bi ga dolžili bojzani ali sa-
mopašnosti.

(Zvršetek pride.)

da je klical — v puščavi! Združena opozicija ve tudi sama, da ob sedanjih razmerah ne doseže nikakega praktičnega, efektivnega uspeha. Ali narod in širši svet sta čula možko, odkrito, samosvestno besedo, in to znači velikanski moralni uspeh, ki donese blagodejnega sadu prej ali slej.

Politiške vesti.

TRSTU, dne 26. avgusta 1897.

O položaju. Ministerski predsednik grof Badeni je že odšel v Itri, da sporoči cesarju o položaju, kakor je nastal sedaj, ko so Nemci kruto odklonili ne le spravo samo na sebi, oziroma predloge grofa Badenija, ampak tudi sleherni poskus do sprave. Listi zatrjajo sicer, da je pozicija grofa Badenija neomajena in neomajljiva. Po našem menenju je to na pol res in na pol ni res. Res je, da najvišji krogi ne morejo ostaviti grofa Badenija; kajti najmanj znamenje nezaupanja od zgorej do grofa Badenija tolmačiti bi se moglo kakor kapitulacija pred anarhijo! Take, četudi le dozdevnosti ne morejo dopustiti višji krogi. Drugo vprašanje pa je, da-li ostane pozicija grofa Badenija neomajljiva tudi za bodočnost? To vprašanje more rešiti le sedanja večina! Rešitev pa je zavisan od okolnosti, da-li grof Badeni stori korak na desno ali ne? Možno je, da ga ne stori in da bode hotel vladati le pomočjo cesarskih naredeb na podlagi §. XIV. naše ustave. To bi bilo jako podobno zaustavljenju ustave. Ali privoli večina v taka nekonstitucionalna početja? Ali dovolj, da se bode vladalo brez nje? To je veliko vprašanje. Češka glasila zatrjajo vsaj, da Čehi ne privolijo nikdar, da bi se pod zaščito ustave vladalo — neustavno. Ako se torej grof Badeni ne bode mogel odločiti za program desnice, potem utegne postati njegova pozicija prav lahko omajljiva... ako ne pride do tega, na kar namigujejo oficijozni listi — tako tudi sinočnja „Sera“ —: da utegne priti namreč do izrednih, nepričakovanih naredeb, naredeb, ki bi storile kraj — vsaj začasno — delovanju našega parlamenta! Mi menimo sicer, da ne pride tako daleč, ali nemški narodi ne pozabijo Nemcem nikdar, da so pritirali stvari tako daleč v svojem slepem fanatizmu; da so spravili ustavo v nevarnost ravno oni, ki so se vsikdar bahatili kakor čuvarji ustave, kakor „verfassungstreue“. Ali je še kje stranka na svetu, ki bi bila igrala tako glosno komedijo se — svojimi lastnimi programi?

Da vidimo, kaj poreče desnica? Veliko radovednostjo pričakujemo dne 1. septembra. Tega dne se sicer ne snide — kakor se je govorilo — parlamentarna komisija desnice, ampak se snidejo, kakor čitamo v „Slovencu“, le načelniki klubov na desni. No, ta popravek ne spremeni mnogo na stvari, saj bodo tudi načelniki gotovo govorili po volji svojih klubov.

Predsednik francoske republike na Ruskem. Predvčerajšnjem je padal dež, a to ni najmanj oviralo navdušenje množice. Na programu slavnosti je bilo polaganje temeljnega kamena velikemu mostu „Trojčki“; oduševljenje je bilo veliko, ko sta prišla na slavnost car Nikolaj in predsednik Faure. Nadalje so se udeležili slavnosti: veliki knezi, zbor diplomatov, dvorni dostojanstveniki in členi mestnega zastopa. Glasba je igrala rusko himno in maršljezo. Po slavnosti se je povrnil car v Petrov dvor, predsednik Faure pa se je podal na francosko poslanstvo, kjer je v sprejel kolonijo Francozov, diplomate in mestni zastop.

Naravnost smešno je, kako se nemški list „Kölnische Zeitung“ skuša tolažiti radi teh pojavov vzajemnosti med Francijo in Rusijo. Pravi namreč, da je bil car Nikolaj o vsprejemanju predsednika francoske republike — jako resnega obraza. Za božjo voljo, mar je došel predsednik Faure v Petrograd uprizarjat burke in izvabljal smeh na ustnice carja? Resni izrazi na lici so znak, da dotičnik misli in čuti. To že treba reči, da se Nemci zadovoljujejo z jako medlimi tolažbami.

O potovanju predsednika francoske republike v Petrograd pišejo pariški listi različno. „Rappel“ meni, da je francosko-ruska zveza obrnena izključljivo proti nemški državi. Nekateri, mej njimi „Gaulois“, se nadejajo, da se bodo po dovršenih obiskih govorile druge napitnice, vse drugače še, nego one v Petrovem dvoru.

Diplomatje menijo, da jednakega dne, kakor je bil dan 24. t. m., še ne pozna zgodovina obeh držav.

Nadalje poroča dopisnik „Gaulois“, da se povrne ruski poslanik v Pariz samo za toliko, da predloži svoj dekret. Njegovim namestnikom da je določen sedanji poslanik v Bruselju, knez Urusov, čegar simpatije za Francozko so poznane.

Kakor se torej čuti iz teh pojavov pariškega časopisja, je v prvi vrsti zveza med Francijo in Rusijo postala ne samo oficijelno trdnja, marveč družijo oba naroda, katera se izpoznava čedalje bolj, še vse neke druge in to so naravne vezi, vezi prirojene simpatije. In to je veliko. Romanski (francozki) in slovanski element, se pridružujeta jeden drugemu; že krvno in duševno, sta si takorekoč sorodna elementa po svoji mehki in blagosti čustev. Ni torej le polit. kombinacija, zveza Slovanov z Francozi, marveč ta zveza je naravna, izvirajoča iz obeh elementov. Francozi opazujejo Slovane in njih bitstvo v svojih govorih in spisih, že dolgo let opažajo, da bodočnost na Vztoku sliši Slovanom. Zato pa tudi z mržnjo v srcu opažajo, kako zavistni German hoče ovirati ogromno, za najvišje idejale človeštva bogato dovetno Slovanstvo: isti German, katerega je trn v očeh tudi duševno na toli visoki stopinji stoječi narod francozki.

Zatorej ta vez med Francijo in Rusijo, oziroma vez med Francozi in Slovani, ni navstala v enem hipu in iz političnih potreb obeh držav, marveč ta vez se je pripravljala v duhu obeh narodov že dolga, dolga leta. In baš to je garancija za trajni obstanek. In ako pravi pariški list „Rappel“, da je francosko-ruska zveza obrnena jedino proti Nemčiji, ne pomeni to drugega za jedenkrat, nego da sta se oba naroda združila zoper skupnega nasprotnika tudi v kulturnem pogledu. Ker je Nemec na jedno stran nasprotnik kulturnega razvitja in kulturne osamosvojitve Slovanov, po drugi strani pa zavistnik kulturno višje stoječim Francozom, in ker gre prizadevanje Germanov na zatiranje obeh narodov v kulturnem pogledu, radi tega sta se morala združiti oba naroda v tesno zvezo, da krepita jeden drugega vzajemno.

Ves ta pomen francosko-ruske oziroma francosko-slovanske naravne zveze so izpoznali menda tudi Germani to in onstran žoltih kolov. V tem spoznanju tiči menda tudi nekotko vzroka vsemu divjemu hrepenenju Nemcev v Avstriji.

In iz tega hrumenja crpimo lahko sodbo, da poleg avstrijskih Slovanov se mora veseliti tudi Avstrija sama te rusko-francoske zveze, ker je z isto ustvarjeno izdatno protitežje dalekosežnim ciljem velike Germanije. Kajti posledica temu protitežju je jako blagodejna za Avstrijo, zagotavlja jej večjo neodvisnost od Nemcev in večjo svobodo v gibanju.

Anglija v Indiji. V Indiji se je začelo jako resno gibanje proti angleškemu gospodstvu. Od slavnosti petdesetletnice angleške kraljice Viktorije, ki je zajedno tudi cesarica združene Indije, sem se je začelo to nevarno gibanje.

Vse to gibanje ima pa nekako središče v Afganistanu, kjer celo emir afganistanski sam podpira to gibanje. Popolnoma naravno je, da so se reči razvile na ta način, — Angleška je nosila tako dolgo krivic v indijsko vrečo, da se je vreča morala — odvezati. Narod v Indiji se hoče osamosvojiti, otresti se mora angleškega gospodarstva, ki ga tišči že nad stoletje dolgo.

Sicer so se ponavljali poskusi osamosvojitve že večkrat poprej, a vsikdar so bili zadušeni od angleške vojske, ker Anglija hoče stati na tilniku naroda indskega in naj njen stopal še tako tišči in žuli ta tilnik. 140 let že izmzgava ta Anglija sistematično bogato Indijo; prisvojila in podjarmila si je deželo za deželo, rod za rod in danes šteje vse indsko prebivalstvo na 5.147.340 štisjaških kilometrih 290 milijonov duš. S pretvezo, da zanaša Angleška v Indijo kulturo in prosveto, prišla je, da gospodarsko molze deželo in postopa nečloveški z domačini. S krvjo indskih zatiranih domorodcev, ki so se v teku minolih dob uprli angleškemu nasilju, označeno je gospodstvo angleško in ta kri nedolžnih žrtv kliče za maščevanje visoko do neba. In to maščevanje hoče priti. Vsi znaki kažejo, da bode težko zadušiti gibanje, ki se je vnelo sedaj po vsej širni Indiji. Kajti celo

oni rodovi, na katere je še računala Anglija, dvignili so se v zavesti vnebovpijoče krivice angleškega vladarstva.

Mej 170 milijoni braminov je v Indiji kakih 50 milijonov mohamedancev in ker so mohamedanci srditejši nego Bramini, zanesli so i med poslednje skro upora. Kako pravi sam Anglež Hyndmann, ki je izboren poznavalec Indije? On pravi: „Ako bi bil jaz Indijan, rajše bi se dal v vojski posekati od angleških vojakov, nego da bi stradal vse svoje tužno življenje in bi konečno v miru poginil lakote. Smrt od lakote, na kakoršnji je poginilo milijone zatiranih, je neizbrisen madež na blagoslovih s katerimi smo Angleži „osrečili ubogo Indijo“. — Ako torej tako govori sam Anglež, potem se ima pač Anglija malo nadejati, da z novim prelivanjem nedolžne krvi opere madež, ki leži na njeni zgodovini „indskega cesarstva“.

Različne vesti.

Heiter in ernster Zeit. Saj je vendar še „lušno“ tudi v teh resnih časih! Ljudje vendar še niso zgubili humorja. In celo resni, postavni ljudje. Glavo bi hoteli staviti, da naš čestitljivi „Osservatore Triestino“ še nikdar ni dosegel takega popolnega uspeha, kakor predvčerajšnjem. Ni ne dé, da ta efekt sili na smeh! Bog si ga vedi, kaj mu je šinilo v glavo, da je jel zbijati tako grozne šale. Ali da ne bomo dolgo mučili čitateljev: čestiti in starodavni list predlaga, da bi italijanski klub prevzel nalogo, da pomiri Čeha in Nemce. Nalogo mešetarjev! Ali ni to divno? Kozla naj bi poslali na travnik, da bi varoval, da druge živali ne pojedjo zelišča miru in narodne zmernosti!

Kaj pravite, a? Videti bi hoteli človeka, ki se ne smeje! Mi vsaj se smejemo „za pošt“ in s tem smehom bi bil tudi rešen za nas ta „lušni“ nasvet šegavega „Osservatore“, da niso italijanski listi bili teliko najvini, da so napisali resnih komentarjev k neslanemu — dovtipu. Tako pa se že moramo povrniti tudi mi k italijanskim poslancem, kakor apostolom narodnega miru v Avstriji!

Veseli pa nas, da je „Osservatore“ na svoje stare dni postal tako — dobre volje.

Dvojezični napisi v Istri. Giasi se, da se povodom uvedanja novega civilnega pravnega reda uvedejo dvojezični napisi na vseh sodiščih po Istri. Za sedaj smo čuli le glas; bodočnost nas pouči, da-li je ta glas oznanjeval resnico.

Vendar enkrat! Tako lahko vskliknemo sedaj mi tržaški Slovenci.

Neverjetno ali resnično.

Nikdar bi si ne bil mislil, da se nas bode začelo podpirati na enkrat na tak način in to je mnogo, vrhu vsega pa še od take strani.

Te dni razpošilja davčna administracija vsem obrtnikom tako zvane „Erklärung zur Bemessung der allgemeinen Erwerbesteuer“ ali „Dichiarazione per la comisurazione dell'imposta generale sull'industria“. To so tiskane pole, na katerih je za odgovoriti na razna vprašanja in popolniti razne rubrike.

Kolikor mi je znano, ima tukajšnja davčna administracija raznih tiskovin, ki so natisnjene v nemškem, italijanskem in slovenskem jeziku. Za vse slučaje menda še ni takih tiskovin, ker bi erar imel sicer občutno večje troške.

Nočem torej predbacivati slavni c. k. davčni administraciji tolike nevednosti, in sicer, da bi ona ne vedela, da živi v Trstu in okolici jako veliko obrtnikov Slovencev, — in da bi ne vedela, da je slovenski jezik tukaj še vedno deželni jezik. Ker je pa vkljub temu slavna davčna administracija razposlala pole samo v nemškem in italijanskem jeziku za dotična naznanila, nadalje, ker se danes povsodi vstreza željam in zahtevam plačevalcev, posebno pa bi se to moralo goditi od strani c. s. k. r. davčnih in drugih uradov, in ker je tukaj mnogo takih obrtnikov, ki ne poznajo niti nemškega niti italijanskega jezika, še manj pa da bi pisali v istem, kar mora biti vse dobro znano tej slavni c. k. r. davčni administraciji, — moramo sklepati, da je ta slavna c. k. r. davčna administracija, uvažuj vse gornje okolnosti, namenila te nove pole za naznanilo obrtnih dohodkov — samo obrtnikom nemške in italijanske narodnosti, in da za ta slučaj nikakor ne veže kaka dolžnost slovenske obrtnike in bode torej

zadnji valed tega tudi popolnoma svobodni davka, ki se naloži na dohodnino italijanskim in nemškim obrtnikom.

Tako si moramo res tolmačiti najnoveje postopanje.

Še druga misel mi prihaja na um.

Morda pa, da c. kr. davčni urad osvobodi nas Slovence odslej popolnoma davkov, da mu ne bode treba uradnikov, ki znajo slovenski in tudi ne slovenskih tiskovin — in pa morda zato, da ne bodo imela odslej naša glasila več pravice zahtevati enakopravnosti in se vedno sklicevati na tisti glasoviti §. 19, ki je že popolnoma oglušel, ker se ga od vseh strani in na vse grlo vpije in kliče na pomoč.

A on ne more, ne more, ker je — oglušel!

Potovanje poljedelskega ministra. Poljedelski minister grof Ledebur potoval bode bodoči mesec službeno po Notranjski in Primorski. O tej priliki obišče Idrijo in pojde preko Trnovskega gozda v Gorico.

Sto let krivice. Da, stoletja že se nam godi krivica. Vsa ta stoletja krivice pa ne zadostujejo za dokaz, da je smeti še nadalje krivično postopati z nami. Naši merodavni činitelji se navadne sklicujejo na tradicije in le težko je kaj doseči od njih, akoravne mnogokrat priznavajo sami, da so naše zahteve opravilene. Pravijo nam jednostavno: tako je bilo pod mojim prednikom in tako mora ostati i nadalje, ker nočemo uvajati novotarij ter potem biti napadani! Te dni je slavna c. kr. policija dala prilepiti neke „Aviso“, v katerih se nanašanja meščanstvu, kako da mora postopati o priliki vsakoletnega prijavljanja prebivalstva na takozvanih „Ruolo“. Omenjene „Aviso“ so prilepili v mestu in mislim tudi v okolici. Jaz vsaj sem videl en tak aviso pri Sv. Alojziju na hribu in po tem sklepan, da je i okolica dobila same „Aviso“ namesto „Naznanil“.

Takega postopanja ne morem odobravati, pa naj si bode stara ali nova navada. Ljudstvu treba javljati v jeziku, njemu razumljivem, osobito pa stvari, ki morajo biti izvršene po predpisih in ki lahko (ako niso izvršene prav), napravljajo sitnosti in škodo! Da ne bode zamere na nebena stran, trebalo bi, da vsaj c. kr. oblastniji izdajajo vse tiskovine v obeh deželnih jezikih, kar bi značilo le malo denarno žrtev za dotične oblastnije.

Gospoda, mi moramo nadlegovati, ker drugače nas pozabite! Ako pa hočete biti v miru, dajte nam nič več in nič manj nego to, kar dajete — Lahom!

Do slavnega policijskega ravnateljstva se obračam tem zaupljiveje s tem pozivom, ker se mi zdi, da ravno tam so se vendar povzpeli na neko vzvišeno stališče, da ne smatrajo vsake slovenske pritožbe za nezaslišano predrznost.

Nebodigatreba.

„Narodni dom“ v Barkovljah. V nedeljo se bode vršila v Barkovljah pomembna slavnost. Ko govorimo o narodnem domu v Barkovljah, nikakor ne mislimo na kakovo monumentalno stavbo, marveč praktično poslopje je to z lepim vrtom, ki je kupilo naše vrlo „Obrtnijsko društvo“ za svoto okolo 23.000 gl. Ali stvar je velevažna za našo narodnost. Posebne hvale pa zaslužijo Barkovljani, da so stvar rešili brez mnogih besed in so naravnost presenetili nasprotnike. Nehvaležno bi bilo, ako bi se tu ne spomnili onih dveh mož, ki sta šla na roko Barkovljanom; to sta gospoda Fran Kalister in dr. Gregorin.

Vest, da se je tako naglo izvršilo, po čemer je toliko hrepnel nepozabni pokojni Dragotin Martelanc, vzbudila je radostno zadoščenje med Slovenci v mestu in po okolici. To veselje se pokaže gotovo prihodnjo nedeljo v veliki udeležbi. Mnoga društva so že prijavila, da se korporativno udeležijo slavnosti otvorjenja. Zlasti Škedenjci in Križani hočeje nastopiti posebno častno.

Da, v Barkovljah se hočemo sniti prihodnje nedelje, da v bratskem krogu in v objemu slovenske ljubezni vnovič prisežemo večne zvestobo naši poštenu slovenski stvari!

Po zobeh je dobil! Kako dobro jo je pogodilo „Obrtnijsko društvo“ v Barkovljah, da je od gospe Jazbičeve kupilo za gostilno in sestanke toli primerno hišo s tako velikim vrtom, kateri prostori se prihodnjo nedeljo slovesnim načinom otvora slovenskemu občinstvu — to je razvidno najbolj iz tega, da se „Piccolo“ uprav zvija v

obnemogli jezi. Kar peni se in roti svoje občinstvo, naj se ogiblje teh prostorov kakor strupa. Znano pa je, da bi moral „Piccolo“ kar zginiti s pozorišča, ako bi imeli sredstvo, s katerim bi ga mogli prisiliti, da spoštuje — resnico; tako je tudi to pot poleg resničnega dejstva, da so narodni Barkovljani kupili omenjeno hišo in so tako ustvarili prepotrebni narodni dom, napisal same laži. Toda Barkovljani so postali resoltni ljudje, ki počijo z besedo po zobeh vsakogar, ki — laže! Tako je dobil po zobeh tudi „Piccolo“ in popraviti je moral svoje laži. Seveda je pristavil zopet svojo opazko, da je to njemu vsejedno, ali je kupilo hišo to ali ono društvo, ker njemu da je glavno le to, da je kupilo hišo jedno slovensko društvo.

Ne bratec, to ni vse jedno, kar si pisal. Rekel si n. pr., da je gospod Svetko Martelanc predsednik onemu društvu, ki je kupilo hišo. To je laž, in to laž si napisal v doma — kako se pravi ljudem, ki vedoma govorijo neresnico?! —, ker si vedel, da je rečeni gospod tudi po mestu jako priljubljen podjetnik in ker si vedel, da mu na ta način utegneš kaj škodovati. Z lažjo škodovati svojemu bližnjemu — kako se imenuje to? Ne, ne, ni „vse jedno“ to, kar si pisal, ampak nedostojno, umazano!

Nikdo ti ne zameri, ako se jeziš, da so si slovenski Barkovljani vsavarili svoje zavetišče, novo trdnjavo naši narodnosti na tržaškem ozemlju, ali to ti mora zameriti sleherni pošten človek, da pojave svoje jeze povijaš v — laži! To ni lepo, res ni lepo! Sram te bodi, bi ti zaklical iz polnih prs, ako ne bi vedeli, da tvoja nprav ni več z možna sram!

Kdo ve, ali je tukaj ta gospod? Take je vprašal v laškem jeziku neki pismonoša, prišedši v neko slovensko društvo v Trstu.

Med navedenimi besedami je pomolil neki list, naslovljen na — „Zavarovalnico proti nezgodam“!

Žalostno je, da v Trstu, kjer je slovenski jezik deželni jezik — imamo še tako poštno uredbo, da pismonoše ne znajo vsaj toliko slovenskega jezika, da bi ločili društvo od — gospoda!

Še bolj žalostno pa je to, da niti na pošti ne znajo ali nočejo znati toliko, da bi raztolmačili laškemu pismonoši, kam naj odda — novce!

Slovenska liturgija. „Hrvatska Domovina“ prijavlja po „Katoliškem listu“ naslednjo notico: „Ni to prvi in poslednjič, da se uprizarja gonja proti slovenski liturgiji. A to gonjo povspešavajo baš oni, katerim je najmanjše za verske in cerkvene interese, marveč, ki samo le mrze vse, kar je slovenskega. Prevzvišeni g. dr. Mahnič, biskup krški, je močato odbil (!) nedavne navale italijanske v Istri proti slovenski liturgiji. No, zasmehovanje od strani Italijanašev ne briga ga niti najmanjše. On zna dobro za pravice, ki jih ima slovenska liturgija v krški škofiji in pozna tudi namene Sv. Stolice. Samo jednemu se čudimo, temu namreč, da „Civiltà Cattolica“ prenaša iz židovskih novin, ki so že po svoji naravi proti vsemu, kar je krščanskega in cerkvenega: vseskozi izmišljene vesti o neki spomenici, katero so predložili škofje serajevski, barski, dubrovniški in kotorski, v kateri spomenici zahtevajo brezpogojno uvedeno staroslovenske liturgije za cerkve v hrvatski Slavoniji, Bosni, Hercegovini, Dalmaciji, Istri in Primorju.“

Ako si „Civiltà Cattolica“ ne zna najti boljših virov, iz katerih bi mogla zajemati resnico glede teh stvari, kakor jih tako rada išče v „Nene Freie Presse“ in drugih liberalnih glasilih, tedaj bi v interesu svete stvari, ki je posebno na srcu sv. Stolice, storila bolje, da sploh ne piše ničesar. S takim prevračanjem ne služi niti najmanjše dobrim namenom sv. Očeta; a to se za „Civiltà Cattolica“ spodobi toliko manj, da prinaša od katerekoli strani taka tendenciozna in izmišljena poročila, ker bi baš ona morala biti povse dosledna v cerkvenih stvareh: objektivna, stvarna in oprezna. Ako želi vedeti „Civiltà Cattolica“, kaj je na tej stvari, jej ni daleč do verodostojnega vira, na katerem se zamore bolje obvestiti, nego pa na temelju liberalnega časopisja, na katerega vpliva židovstvo in svobodno zidarstvo. Obžalujemo, da se je v tej stvari „Civiltà Cattolica“ sešla na jedni poti s „Piccolom“, „Neue Freie Presse“, „Pester Lloyd“ in drugo sodrgo te vrste. — Želeti bi

bilo, da si „Civiltà Cattolica“ vzame k srcu ta opomin od svečeniške strani.

Kmetijska in vrtnarska družba za Trst in okolico vabi na svoj redni občni zbor, ki se bode vršil v nedeljo dne 29. t. m. ob 1/2 9 uri predpoludne v dverani „Slov. Čitalnice“, ulica S. Francesca št. 2. Dnevni red: 1. nagovor predsednika, 2. poročilo tajnika, 3. poročilo blagajnika, 4. volitev novega odbora in 5. eventuelni predlogi.

Iz krščanskih krogov. Pišejo nam: Nedavno temu ste prijavili, gospod urednik, neko črtico, v kateri nekdo „iz občinstva“ toži, da v Trstu ni dovolj krščanskih cerkv, ne lepega zvonjenja.

Jaz popolnoma pritrujem temu, ker to je tudi gola istina: lepega zvonjenja pogrešamo v Trstu, a tudi prave pobožnosti. Ne mislim baš tiste pobožnosti, da bi človek moral tičati v jednomer v cerkvi, a o pobožnosti med ljudstvom bi se dalo povedati marsikaj. Bili so časi v Trstu, ko je krščanstvo vse lepše cvetelo, nega danes in takrat je bilo dobro v našem mestu. Takrat ljudstvo ni bilo še tako strašno pokvarjeno in duševno razpalo, kakor je danes. In temu je krivo to, da se je zanesel od nekega duha med naše prebivalstvo; duh, tuj in sovražen vsemu dobremu, ki je zastrupil malone vsa srca.

Nekateri pravijo, da je temu krivo židovstvo, ki je raztegnilo svojo gospodovalno roko čez mesto Trst. Ne bom tega tajil. Tudi židovstvo je zakrivilo mnogo, ker je istemu samo do pustega zemskega imetka in ki se ne more popeti do višjih idealov; to je isto židovstvo, ki gleda samo na to, kako bi koristilo sebi, kako bi bogatelo ono samo, in če vse okrog njega pogine lakote, to isto židovstvo se svojim sredstvi pridobivanja je izsušilo v tržaškem ljudstvu skoro do poslednje rosice vso poezijo, vse nagnenje k dobremu in lepemu. Toda bodimo odkritosrčni! Še neki drugi vzrok je in to je: ker se naše krščansko, naše slovensko krščansko ljudstvo čedalje bolj oddaljuje od svojega pravega smotra, od svoje narodnosti, od svoje vere.

Zakaj postajajo naši ljudje renegatje v narodnosti in v veri? Zakaj se odtegnjuje izpoznanju da ravno v slovenskem ljudstvu je doma prava pobožnost i da je v italijanskem prebivalstvu Trsta le skoro samo komedijaštvo! In to je resnica, gospod urednik! Živa resnica! Le Slovenec zamore biti ob sedanjih žalostnih odnošajih resnično, onkritosrčno pobožen; italijansko ljudstvo je, žal, pod takimi vplivi, ki delujejo kakor strupena rosa na verski čut. Naj bi se torej Slovenci držali trdnje svoje vere, verujte mi, da bi bilo — vsaj v Trstu opazujem to — kmalo na boljem tudi z našo narodnostjo! Kaj dela Rusijo močno? T.dna vera ruskega naroda, ta ga drži skupaj, to ga krepi tudi narodno!

No, o tem spregovorim še drugi pot besedice, ako Vam bode drago. Sedaj pa k cerkvam. Po vsej pravici se toži, da v Trstu ni dosti naših cerkv in da bi posebno v sredi mesta trebale jedne velike, lepe cerkve. Verujte mi — to Vam zamorem reči jaz, ker sem že dobro poučen o tem — da se je o tem na merodajnem mestu tudi že mislilo in, ako se ne motim, se še misli. Dal Bog, da bi se vresničila kaj kmalu ta želja dotičnih krogov in da v nedavnem času dobimo v Trstu, v sredi mesta, krasno novo cerkev in tudi prelepe zvonenje, kakoršno nas bode razveseljevalo vseh in duševno povzdigovalo.

Iz sv. Križa nam pišejo: Dne 18. t. m. smo tudi v naši vasi proslavili rojstni dan našega presvetlega vladarja na način, kakoršen dosedaj ni bil v navadi pri nas. Na vse zgodaj že je vihrala na velikem drogu velika narodna trobojnica, odičena črno-rumenimi trakovi. Potem pa so se razobesile zastave po vsej vasi. — Ob 7. uri je bila sv. maša z zahvalno pesmijo. Zvečer pa je prišla domača gudba na trg. Zastvirala je cesarsko pesem in hkratu je bil natlačen občinstva ves trg, izvzemši seveda znane odpadnike. Toda čuden utis je napravilo na nas, da tudi capoville ni bilo blizu. Bog si ga vedi, kam se je bil zaril ob tem časul Morda je bil tam doli, kjer se shajajo tički naše cikorijske, kjer je čuti le laško čivkanje.

No, pustimo jih, naj le čivkajo po italijanski ali furlanski. Mi pa smo se veselili, poslušajoči lepo narodno petje našega vrlega pevskega društva „Skala“ in pa zvoke naše domače godbe. Petje in godba sta se lepo vrstila do 9. ure zvečer. Ob

taj uri smo odkorakali z društvom in godbo v gostilno g. Josipa Košute, kjer smo se zabavali v bratskem veselju. Zabava se je zaključila navdušenimi življenci presvetlelu cesarju in kralju Franu Josipu I.

Podraženje kruha. Od včeraj dalje se je kruh zopet podražil, in to vsled podraženja žita. Letošnja letina je mnogo trpela valed velikih nalivov v žitorodnih krajih in je tudi kakovost žita na nižji stopinji nmo drugih let. Te spremembe da so zakrivile rapidno podraženje kruha.

Jeden kilogram belega kruha ceneje vrste stoji danes 18 nvč., finejše vrste 20 nvč. Z mlekom in surovim maslom mešani pa 24 nvč. Rženi kruh stane 20 nvč. kilgr. in belo pecivo po 2 nč. komad. Pri vsem tem bode trpelo seveda kupujoče občinstvo, katerega dohodki se pa niso prav nič pomnožili vsled slabih letinj.

Slavjanski zopet v Hrvatski. Slavnoznana ruska koncertna družba Dimitrija Agrenjava Slavjanskoga došla je na svojem potovanju zopet na Hrvatsko. Slavjanski je dal tri koncerte v Petervaradinu, dva v Mitrovici in dva v Vukovaru. Sedaj se je napotil v Zagreb. A Hrvatje se pritožujejo baje, da v koncertih zapostavlja hrvatsko himno; postopanju Slavjanskega se ne morejo načuditi, tem manj, ker je v Novem Sadu dal peti himno; — No, najbrže je dobil kak migljaj od — „merodajne“ strani. „Merodajni“ so o takih prilikah takoj radi pri rokah.

Slavnost na Vrhniki. Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov na Vrhniki vabi na slovesno blagoslovljenje društvene zastave in društvenega doma v nedeljo dne 29. t. m. V predvečer slavnosti bode mirozov po Vrhniki in podoknica kumici g. V. Jelovškovi. V nedeljo ob 9. uri bo slovesno blagoslovljenje in po tem skupni obed na društvenem vrtu. Vstopnina na ljudsko veselico 20 nvč., listki za obed 60 nč. Preplačila za društveni dom se bodo sprejemala hvaležno.

Društvo „Jednakopravnost“ v Idriji je imelo v nedeljo 22. t. m. svoj javni shod. Na shod je došlo na stotine ljudi. Med poslušalci je bilo sicer veliko število takih, ki stojé pod neposrednim vplivom socialno-demokratskih voditeljev; vendar je govornik iz njihovega lastnega tabora, neki tudi v Trstu poznani Zadnik iz Ljubljane, mnogo pokvaril se svojimi nepremišljenimi besedami. Po poročilu dr. Majarona, ki se je mnogo prizadeval za zboljšanje stanja idrijskih delavcev in tudi že nekaj dosegel v tem oziru, tako v deželnem zboru kranjskem podporo dva tisoč gl. za zboljšanje zdravstvenih razmer v Idriji, pri poljedelskem ministru na Dunaju pa povišanje mezde rudarjem, se je dvignil socialistički Zadnik in je napadal narodno in klerikalno stranko, nazival poslance malodane sleparje, ki iščejo le svoje koristi in se kažejo ljudstvu drugače nego so, in se je sploh vedel, kakor da je hotel napraviti zmešnjavo in obrniti pozornost le na-se. V jedriner je hotel kazati na to, da je le v soc. demokraciji sreča človeštva. To „srečo“ socialni demokratski „voditelji“ vedno vidijo neke v zraku in jo kažejo priprostim delavcem kakor nekaj, kar — „bode“. Le konkretnega, resničnega ne morejo podati ničesar ker ne vedo ničesar. Ljudstvo bi prav storilo, da bi se teh komičnih „aposteljev“ prej ko prej iznebilo, ki nimajo ni inteligence ni vede dovolj za nalogo, v katero se usiljujejo. Potrebo te spremembe je čutilo tudi ljudstvo na idrijskem shodu, zato se je prav pošteno zameril ljubljanski „socialni demokrat“. Jako simpatično in prepričevalno je govoril svojim idrijskim volilcem drž. posl. dr. Ferjančič, a tudi njemu se je zoperstavljal ljubljanski demokrat in je hotel ometavati blatom in naše državne poslance.

Klasično pa je bilo vsakako to: tudi med delavci tržaškimi predobro poznani Zadnik je sicer pripoznal, da je dr. Majaron prijatelj delavstva, da je tudi mnogo storil, da pa vendar vse skupaj nič ni. Logika preluba, o kje si doma? Med nekaterimi „socialisti“ te ni! Naravno: kjer je konfuzija v glavi in slab namen v srcu, tam ni prostora za logično mišljenje. Pazno zasledovaje vse argumentiranje teh ljudi mogli smo zaslediti le jedno pozitivno misel, in ta je skrajno pogubna za delavca. Ta misel bi bila: Ti dela vec ne vsprejmi dobrote — in bodisi še tako velika — od nikogar, ako dotičnik ni socialist. Rajši nič, nego kaj takega, kar je prišlo od strani, kjer ni sodrugov! Zdravi človeški razum in zdravi

egoizem se sicer upirata mogočno takemu nezmišelnemu postopanju, ali mi bi ra i vedeli, kdaj se mu odločno upro vsaj oni pametnejši delavci, katerim je prej do tega, da si zboljšajo svoje stanje, nego pa do tega, da bi ustrezali domiljavosti, trmi in prepirljivosti izvestnih voditeljev.

Iz Opatije nam pišejo: Cenjeni gospod urednik, prosim Vas, izvolite uvrstiti v Vaš cenjeni list sledeče vrstice:

Kakor vsako leto, napravili smo tudi letos izlet po morju. Izlet se je napravil na željo našega sokola, gosp. poslanca Spinčiča. Aranžerja sta bila gosp. dr. N. Fabijanič in gospod I. Miran. Na parniku „Liburnija“ zbralo se je vse, kar je narodnega v Liburniji. Krasni spol je bil zastopan v popolnem številu. Škoda samo, da smo pogrešali nekatere rodoljube-voditelje naše narodne stranke. O takih prilikah ne bi smel izostati nobeden, dolžnost je vsakega rodoljuba, da se shajamo pri resnem in zabavnem delu in da smo složni — edini. V slogi je moč, govori narodni pregovor. Odločeno je bilo potovati v Rab v Dalmacijo, oploviti otok Rač in preko „gorskega kanala“ pod visokem Velebitom povrniti se mimo Jablanca, Senja, Novoga do Kraljevice. Sprejem v Rabu je bil srčen, vse kar je našega tam, nas je pričakovalo.

Na banketu, katerega se je udeležila vsa mestna narodna inteligencija, bilo je izgovorjenih več krasnih napitnic. Ob zaključku je napil gosp. dr. Janežič slogi Hrvatov in Slovencev in takrat smo oduševljeno vskliknili naš „Zivio!“ Dobri Bog vzdrži to slogo, ki nam je potrebna kakor ribi voda. — Razstarek je bil tudi srčen in ganljiv. Podali smo si roke in obljubili bratom Dalmatincem, da jih obiščemo še. Pa tudi vreme je bilo ta dan nam na uslugo. Dan je bil krasen, nebo vedro in morje tiho; tiho, kakor da je vedlo, da nosi svojo narodno diko in svoj ponos.

Loterijske številke, izžrebane dne 25. t. m.:
Bino 85, 12, 56, 81, 17.

Najnovejše vesti.

Petrov dvor 26. Na včerajšnjem sijajnem obedu na čast častnikom francoske mornarice je izrekel car Nikolaj nastopno zdravilco: „Izredno prijetno mi je, da morem napiti razvoju lepe francoske mornarice. Obdan po nje velečenjenih zastopnikih, spominjam se rad, da bleščeči pogled na francoske brodovje vzbuja celo vrsto nepozabnih trenutkov, ki so se vrstili ob našem bivanju na Francozskem.“

Predsednik Faure je odgovoril z nastopno zdravilco: „Veselim se, da še enkrat vidim bratski združene zastopnike ruske in francoske mornarice. Blagovelite mi dovoliti Vaše Veličanstvo, da v misli sklopim brodovja obeh držav z jednako naklonjenostjo. Dvigam svojo čašo na čast ruske mornarice.“

Petrov dvor 26. Ruski minister za vnanje stvari je doposlal ministerskemu predsedniku francoskemu nastopno brzajavko: Na povelje svojega visokega gospodarja mi je čast, da izrečem Vaši ekselenci najtoplejšo zahvalo na čutilih izraženih po francoski vladi v brzajavki do predsednika francoske republike, gosp. Faure-a.

Montevideo (Amerika) 26. Predsednika republike Borda, so ustrelili danes, ko je zapuščal cerkev. Ostal je mrtev na licu mesta. Zločinca so zaprli.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.
Vis. prejasno gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 20 kr.

Trgovinske brzajavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za jeson 12.35 12.36 Pšenica za spomlad 1898 12.25 do 12.26 Oves za jeson 6.20 6.22. —
Koruzi 9.15 9.17. Koruza za september 1897. 5.52 5.53
Pšenica nova od 78 kil. f. 12.80 — 12.85 od 79 kilo
12.90 12.95 od 80 kil. f. 12.95 — 13. —, od 81. kil. f. 13. —
13.05, od 82 kil. for. —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —, —
proso 6.30 6.30

Pšenica: Sredne ponudbe, dobro povpraševanje, trg bolje. Prodaja 30000 mt. st. 10—15 nvč. dražje. Rā 10 nvč. dražje. Vreme: lepo.

Praga. Srednja ponudba, trg bolj. Prodaja 30000 mt. st. 10—15 nvč. dražje. Rā 10 nvč. dražje. Vreme: lepo.

Concarne f. 36 1/2. Četvrti f. 37 1/2, v glavah f. 36 1/2 — 37 —

Santos. Kava Santos good average za avgust 43. —
v. december 44. —

Santos. Santos good average za september 35.25,
za december 36.25 za marec 37. —, za maj 37.50, mirno.

Dunajska burza 26 avgusta 1897.

	danes	včeraj
Državni dolg v papirju	102.30	102.25
Avstrijska renta v papirju	102.30	102.30
Avstrijska renta v gotovini	124.70	124.25
Kreditne akcije	101.75	101.60
London 10 let	365 —	364.15
Pariz 10 let	119.70	119.70
30 mark	9.53 1/2	9.53 1/2
100 mark	1.76	1.76
1000 mark	15.25	15.25

Podpisani usojam si naznaniti sl. slovenskemu občinstvu v mestu in okolici, da sem odprl dne 26. t. m. lastno

pekarno in sladšćicarno

v ulici Farneto št. 7 (na vogalu ulice Gelsi)

Prodajam vsakovrstni kruh in sladšćice, moko iz prvih ogorakih mlinov in maslo iz tolminkih hribov. Blago pošiljam čistim gg. odjemalcem na zahtevanje tudi na dom. Izvršujem tudi privatna peciva.

Priporočaje se v blagohotna naročila sem udani

Benedikt Suban.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tlaščerji cvet“ (Milleforti).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim sluhajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. Jeden omet za zdravljanje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al duu Mori“ Trst, veliki trg.

Riunione Adriatica di Sicurtà

24—2 v Trstu.

Zavaruje proti požarom, prevozu po suhem, rekan in na morju, proti toči, na življenje v vseh kombinacijah.

Glavnica in rezerva društva dne 31. decembra 1892

Glavnica društva 4,000,000—

Premijna rezerva zavarovanja na življenje 13,326 346.98

Premijna rezerva zavarovanja proti ognju 1,632,248.22

Premijna rezerva zavarovanja blaga pri prevažanju 49,465.07

Rezerva na razpolaganje 500,000—

Rezerva zavarovanja proti preminjanju kurzov, bilanca (A) 333,822.49

Rezerva zavarovanja proti preminjanju kurzov, bilanca (B) 243,331.83

Rezerva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje 500,000—

Občna rezerva dobičkov 1,187,164.86

Urad ravnateljstva:

Via Valdirivo, br. 3 (v lastnej hiši).

Tiskarna Gutenberg

Aljalka ces. kralj. universitetne tiskarne „Styria“

13 Sackstrasse — GRADEC — Sackstrasse 13

TOVARNA ZA OBRTE IN CONTO - KNJIGE

zistem „Patent Workmann Chicago“

Raztrirni zavod — Knjigovezstvo.

priporočuje se za prijazne naročbe se zadržilom primernih cen in točne postrežbe.

Izdolovanje vsakovrstnih tiskovin kakor: časnikov, rokotvorov v vsakem obsežu, brošur, plakatov, cenikov, računov, memorandumov, okrožnic, papirja za liste in zavitkov z napisom, naslovnih listkov, jedlinih list, pavabil itd. itd. — Bogata zaloga glavnih, Conto-Corrent-knjig, Saldi-Conti, Fature, Debitorcn, Creditorcn, Cassa-knjig, Strazza, Memoriale, Journalov, Prima-note, odpravnih, menjilnih, časo-zapadlih in knjig za kopiranje, kakor tudi vseh pomožnih knjig, potem raztrirnega (črtanega) papirja, Conto-Corrent, svilenega papirja za kopiranje, listov iz kavčeka za kopiranje, skledio iz cinka za kopiranje itd.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila obrniti se je do glavnega zastopnika

Trst, Acquedotto 35 — **ARNOLDO COEN** — Acquedotto 35 Trst